

JESENIŠKA STRAŽA

Slovensko-nacijonalen list.

Svoboda, čast, narod, resnica.

„Jeseniška Straža“ izhaja vsako soboto opoldne. — Naročnina za celo leto 3 krone; ako se naroči dva ali več izvodov, pa po 2 kroni izvod. Naročnina naj se pošilja na upravništvo „Jeseniške Straže“ (tiskarna Iv. Pr. Lampret) v Kranju. Na naročbe brez istodobne vpošiljatve naročnine se ne ozira. Pos. številke po 10 vin.

Oglasi in poslanice se računajo po petit-vrstah, če tiskano enkrat 10 vin., dvakrat 15 vin., trikrat 20 vin. Večje črke po prostori. Če se oznanilo priobčuje večkrat, je cena posebno znižana. — Rokopisi se ne vračajo. — Dopisi naj se izvolijo frankirati in naj se pošiljajo na uredništvo „Jeseniške Straže“ v Kranju.

Št. 17.

V KRANJU, 24. sušca 1905.

I. leto.

Jesenice nekdanj in — danes.

VI.

Konec.

Toda g. Lukman in žnjim vred vsi zastopniki nemštva imajo še drug smoter pred očmi. Ker uvidevajo, da tega svojega smotra ne bodo tako hitro dosegli, so se pričeli pripravljati za drug manever. Če že ne moremo dobiti obeh občin, jeseniške in savske v svojo oblast, pridobiti moramo pa vsaj del njih, pridobiti moramo Savo in Javornik, kjer je vse odvisno od tovarne, tako si misli oče Lukman. Izločiti bo treba samo ta dva kraja in ustanoviti novo občino. Kako gredo za tem smotrom? Treba je samo navadno združiti ta dva kraja, treba je zmanjšati občevanje med Jeseničani in Savčani. Sava in Javornik se danes res že dotikata tako, da skoraj ne vemo, kje prične jeden kraj in kje neha drugi. Zveza med Jesenicami in Savo pa postaja vsak dan manjša.

Samonasebi je sicer delavstvu jako vstrezno, četudi iz zdravstvenih ozirov ni priporočati, da se sedaj opravlja vsako nedeljo služba božja na Savi. Ali Nemci izkoriščajo to vpeljavo v politične namene. Ravno vsled tega inštituta zahaja danes večina Savčanov mnogo manj na Jesenice kakor poprej.

PODLISTEK.

Mara.

Slika iz delavskega življenja. — Spisal — a —

Enakomerno tiktaka v mali sobici stenska ura. Na mizi brli mala lučica. Poleg mize pa sloni v roko oprta Mara, mlada žena, pobledeh lic. Krasna je ta Mara, toda boleš jej odseva na obrazu. Velike, temne oči zro brezizrazno po sobi; le kadar pogleda na zibeljko, kjer spava mlado dete, se zaiskrijo te velike oči, a tudi iz tega pogleda odseva neizmerna boleš. Semtertja ozre se proti vhodu, kakor bi pričakovala koga.

Tišina vlada v sobici; le enakomerni tiktak stenske ure in pa zvenketanje šip, na katere vdarjajo kaplje, motijo to smrtno tišino. Zdajpazdaj zabuči zunaj vihar in tedaj zazvene okna glasneje, pa zopet je vse tiho, mirno . . .

Brezizrazno zre mlada žena v steno, mišičje na njenih pobledeh licih zaigra zdajpazdaj in priča, da se v njeni duši vrši sedaj boj.

Zunaj pa buči vihar in okna zvone . . .

Slika za sliko se vrsti pred Marinimi

Mnogo jili je, ki sedaj niti vsak mesec enkrat ne pridejo na Jesenice. Namen je s tem dosežen, občevanje med Jeseničani in Savčani se je s tem zmanjšalo.

Šlo se je še za korak dalje. Tovarniško vodstvo je zaprosilo za svojo pošto in jo tudi dobilo. Kaka bo ta pošta, vemo; prav nič drugačna kakor ona na Javorniku. V tovarniških rokah bo, pod nadzorstvom gosp. Lukmana in tovarišev, kateri bodo gledali na to, da pregledajo vse, kakor n. pr. naročnike časopisja in da tako spoznajo mišljenje in potem primerno pritiskajo na ljudi, da opuste to i. t. d. Tovarna utemeljuje to svojo zahtevo s tem, da ima ona veliko prometa, da ga je sploh največ na Savi in da je pošta na Jesenicah preveč oddaljena. Toda vprašamo, ali vlada ni bila tukaj preradodarna. Slovenska tovarna bi bila prosila gotovo leta in leta, predno bi se jej vstreglo, švabski tovarni je bilo treba samo zaprositi, in že je imela dovoljenje v žepu. Na Hrušici imamo svojo pošto, na Jesenicah ravnotako, na Javorniku tudi že obstoja, sedaj pride še na Savo, torej na niti dva kilometra razdalje pride že ena pošta. Poglejmo pa, kako je drugod na Kranjskem. Po cele ure hoda imajo ljudje do posameznih poštnih uradov in vendar se upravi-

oči. Pred tednom je vživala še neskaljeno srečo, danes pa je nesrečna, zapuščena, sama . . .

Kako hitro se je predrugačilo, nepričakovano jo je doletela usoda v sredi nekajjenega družinskega miru.

Danes teden je bilo. Zjutraj je odšel mož za delom v tovarno, poslovil se od nje in od male Anice kakor ponavadi. Ali moža, ki jo je zapustil pred par urami zdrav, čvrst in vesel, so prinesli na dom mrtvega, razmesarjenega. Nič slutečega, prijelo ga je jermenje v tovarni in ga vrtelo okoli koles. Še predno je prišla pomoč, še predno so mogli ustaviti turbine in kolesa, je že splavala njegova duša v boljši svet.

Kako se je prestrašila ob pogledu na mrtvega moža . . . In obup se jo je polasčal. Temnilo se jej je pred očmi in ni vedela, kaj se godi okrog nje.

Saj ni mogoče, da bi jej kruta usoda ugrabila njega, ki ga je ljubila nad vse, ki je vzel njo siroto iz ljubezni. „Žnjim hočem živeti in umreti,“ jej je velel nek glas; hotela se je usmrtiti . . . Pa pogledala je tedaj nehote na svojo Anico in ta pogled

čene prošnje zavrača. Gotovo je, da je pošta na Jesenicah vstrezala našim potrebam in da je tako vrejena, da se nihče ne more pritoževati, in gotovo bi gosp. Schrey vpe-ljal še druge moderne naprave, s katerimi bi bilo občinstvu popolnoma ustrezno. Gotovo je pa tudi, da delavstvu ne bo z novo pošto mnogo pomaganega in da se bo slišalo več pritožeb kakor danes, da bo pa stalo tudi še pod strožjim nadzorstvom kakor danes. Danes, ko je na Jesenicah pošta, se vsaj nekoliko izprehodi delavec, se navžije vsaj nekoliko svežega zraka, ko zapusti zaдуhlo stanovanje, se nekoliko okrepča.

Toda kaj bi govorili mnogo o tem, ko je namen te nove pošte tako prozoren. Kratkoimnalo, tu novoupeljana pošta je ena onih nebodijhtreba inštitutov, ki se je postavila samo raditega, da se še te zveze, ki sedaj obstojajo med Jesenicami in Savo, pretregajo, ki nam pričuje dovolj glasno, da imamo pri nas dvojno mero. Pa o tem še.

Gosp. Lukman želi tudi še, da bi imele Jesenice in Sava vsaka svojo ljudsko šolo. Kaj je s tem doseženega, se je že razmotrivalo v „Jeseniški Straži“. Pripomniti nam je samo še, da bi potem tudi dotika med otroci zginila in da bi potem Savčani res ne imeli na Jesenicah ničesar iskati.

na nedolžno bitje jej je prepodil samomirne misli. Tej hoče živeti.

In postavili so mrtvaški oder, položili nanj njega; ona pa je brezizrazno gledala te ljudi, topila se v solzah, izjokala si skoro oči . . .

Saj to ni mogoče, to so le hude sanje . . .

Prihajali so ljudje kropit mrliča in odhajali; prihajali so iz radovednosti, pa tudi iz pobožnosti. In tolažili so mlado vdovo kakor so vedeli in znali; ona pa je zrla brezizrazno v nje, bila je glupa za njih tolažbo . . .

Donašali so vence in jih pokladali na krsto . . .

In prišli so zopet štirje možje, vzdignili krsto in odnesli moža k večnemu počitku. Spremljali so ga delavci, izkazali so svojemu tovarišu zadnjo čast. Godba je igrala.

Ona pa je stopala za krsto sama, opotekala se, srce pa jej je ječalo boleš . . .

Ah, saj to so le hude sanje . . .

Kako je bilo na pokopališču, ne ve; omedlela je, ko je zdrčala prva gruda prsti na krsto in tudi tega ne ve, kdaj in kako

Uvaževati pa je nadalje tudi treba, da bo novi kolodvor nekak zid med Savo in Jesenicami in da bo torej naravno ločil oba kraja.

Gosp. Lukmanov namen je menda prozoren. Lepega dne bi prišel z zahtevo na dan, naj se otvori za Savo in Javornik nova občina. Utemeljeval bi to svojo prošnjo s tem, da sta oba kraja tesno združena (električna železnica), oba industrijska, da imata potrebnih zavodov za izobrazbo, svojo cerkev, svojo službo božjo, svojo pošto in — svojo šolo, da sta naravno ločena od ostalih delov občine.

Seveda upamo, da tega smotra ne bodo ti nemški hajlovci dosegli tako hitro, saj o tem ima odločevati deželni odbor, o tem sklepajo naši poslanci. Od teh pa naravnost zahtevamo, da z vso odločnostjo glasujejo proti taki zahtevi.

Vendar pa upamo tudi sami gledati na to, da se vse nemške nakane ponesrečijo, delovati moramo vedno na to, da ostanejo vsi kraji naše občine v tesni zvezi med seboj, da tako zabranimo Nemcem vsako ukoreninjenje v jednom ali drugem kraju naše občine.

Kaj je z našo industrijo?

Piše slovenski delavec. Dalje.

Da ponovim v kratkem glede denarja. Kapitala, kateri more oživeti naša domača podjetja, je dovolj v deželi, samo na delo je treba iti, na delo naravno. Samo nekaj podjetnega duha je treba, treba je samo, da oni denar, kateri plesni in trohni, kateri je danes mrtev, živi, dela in procvita.

Glede tega prvega predpogoja se nam torej ni treba bati, prvi predpogoj za industrijo nam je dan.

In sedaj preidem k drugemu vprašanju. Kje naj postavimo svoja podjetja, kaka naj bodo in kako nam jih je treba postaviti, da

je prišla domov. Spremljali so jo na dom tuji ljudje . . .

Oči se jej nehote vpro v vrata, nekako strahoma gleda tja. To vendar niso samo hude sanje, temveč britka resnica . . .

Sedaj sameva v sobi, nihče se ne zmeji zánjo. Kako je bilo prijetno v onih časih, ko sta se pogovarjala v dolgih zimskih večerih, gledala z veselim obrazom veseli bodočnosti nasproti.

In misli so jej splavale nazaj v one srečne, veesele čase . . .

Obraz zavzame naenkrat trde, kakor izklesane poteze. Spomnila se je včerajšnjega dne. Ravnatelj tovarne jo je pozval k sebi. In šla je tja v nadi, da jej bo ravnateljstvo priskočilo na pomoč. Ali danes jej je žal, da je šla pred tega človeka. Kako jo je bodril ravnatelj s svojimi očmi, kakor bi hotel s samim pogledom zadostiti svoji pohotnosti . . .

In kako vsakdanje jo je vprašal:

„Kaj boste počeli sedaj?“

„Ne vem,“ mu je Mara tiho odgovorila.

In molčala sta oba, ravnatelj pa je pasel svoj pogled na mladi, a krasni vdovi . . .

„Sta kaj prihranila z možem, saj je imel dovolj dober zaslužek?“ je izpregovoril čez nekaj časa zopet ravnatelj.

bodo s tem združeni manjši stroški, da nam je pa vseh vseeno zagotovljen.

Vsakemu je že danes znano, da se gonilne (motorne sile proizvajajo ali s pomočjo para, ali pa, da goni turbine vodna moč in da se šele s pomočjo teh dobiva elektrika. Vsakdo bo tudi uvidel, da so ona podjetja cenejša, pri katerih se uporablja vodna moč, kajti, četudi podjetja, v katerih goni turbine par, ga prvo stanejo manj, kakor pa ona, pri katerih se izkorišča vodna moč, se vendar nabere v teku let z izdatki za kurivo toliko stroškov, da ti daleko presegajo ono svoto, katera se pri drugih podjetjih porabi za napravo jezer in dovodnega kanala. Računati moramo s tem, kje stane ena konjska sila manj in to je brezdvomno tam, kjer se izkorišča vodna moč. Odločiti se nam je torej za vodno moč. Ali imamo te dovolj na razpolago, bi kdo vprašal.

Na to vprašanje morem prav lahko in povoljno odgovoriti. Ravno v zadnjem času se je že toliko govorilo in pisalo o tem, da se zlasti naša Gorenjska odlikuje z vodno močjo, da mi ni tega treba na dolgo in široko razmotrivati. Govorilo se je pa tudi in pisalo, da se za te vodne moči, katere se danes še ne izkoriščajo, zanimajo posebno tujci. To tudi ni nič čuda in nikakor ni izključeno, da se vlihotapi kak tujec v naše kraje in nam iztrga najprikladnejšo partijo za industrijo. Zato je pa tudi tem bolj potrebno, da začnemo sami čim prej delati, da nas tujec ne prehití. Ako se sami ne poprimemo tega, je prav lahko mogoče, da nam pozneje enkrat, kadar bomo res hoteli kaj pričeti, to ne bo več mogoče, ker ne bo prostora za domača industrijska podjetja. To velja v prvi vrsti za Gorenjsko.

Treba nam je torej najprej, da si zagotovimo te vodne moči. Cela Gorenjska nam more dati na tisoče konjskih sil. Največ nam jih daje seveda Sava sama, pa tudi njeni pritoki se dajo temeljito izkoristiti. Dovoljujem si opozarjati samo na

„Nekaj malega že, pa kaj to! To je bore malo, prehitro bom porabila.“

„Saj vam bomo dajali tudi mi pokojnino, po 8 kron na mesec. Bo že šlo, bo že —“

„Tako,“ je vztrepotala Mara, „in s tem naj preživljam sebe in svojo Anico!“

„Kaj otroka ste tudi že imeli? Saj še nista bila dolgo poročena.“

„Da, samo poldrugo leto,“ je ona bolestno viknila.

„No, no, saj boste za svojega otroka tudi dobivali do 14. leta po dve kroni na mesec.“

Njene oči so se zaiskrile in pogledala je tega brezsrčnega človeka, zrla v njega, kakor bi ga hotela uničiti s samim pogledom.

„No, no, dali vam bomo tudi še kakih 200 kron, prostovoljno seveda, za nameček. To veste, da je bil vaš mož neroden, da si je sam kriv svoje smrti in da ne morete zahtevati ničesar od nas. In sami imate tudi nekaj denarja, ste rekli; bo že šlo. Malo boste že morali delati. Mlada ste, lepa tudi; kaj hočete še več, s tem se dá tudi kaj prislužiti.“

„Pohotnež,“ je zaklicala Mara razjarjena in kri jej je šinila v prebledela lica. Hotela je še govoriti, toda ni mogla, beseda za-

Bohinj. Tu je bila doma že za časa Rimljanov železna obrt in ta se je gojila do najnovejšega časa. Sedaj, ko bo stekla po tej romantični dolini železnica, se bo tu industrija gotovo zopet oživela in če ne bomo sami gledali, da si zasiguramo Bohinj, se bo „Kranjske Švice“ polastil tujec in izgubljena bo za nas.

Da bi prišel s številkami na dan, moral bi imeti pred seboj podatke, toda teh nimam. Dovoljujem si pa opozarjati na podjetja, katera so postavljena dosedaj po Gorenjskem. Tržiška Bistrica gotovo nima velike množine vode in vendar se temeljito izkorišča. Kako se je Sava izkoristila, vidimo pri „Kranjski obrtni družbi“ in ista nam je pokazala tudi, kako se dajo uporabiti potoki kakor Javornšica. Radovna se že tudi vporablja in „Kranjska obrtna družba“ je dobila že drugo komisijo in napelje še tekom letošnjega leta po električnem daljnovodu gonilne sile v svojo tovarno na Savi. V Bohinju se intenzivno izkorišča potok Bistrica za stroje pri predoru.

Dalje prih.

Novičar.

Izvanredna občinska seja je bila sklicana na dan 22. t. m. ob 9. uri dopoldne. Na dnevnem redu je bila volitev častnih občanov. Tvrška Groß & Comp. je bila povabljen k seji na nepravilen čas, zato je bila seja sklicana drugič. Ljudstvo je pričakovalo izid volitve z največjo napetostjo, ker je bil ta dan odločilen za prihodnje gospodstvo občine. Vsi smo imeli le eno željo: zmagati mora slovenska stranka! Kljub strastni agitaciji ravnatelja Lukmana v družbi župnika Zabukovca, ki je potegnil z Nemci, je vendar prodrla slovenska stranka, ki se bori za obstoj slovenskih Jesenic. Naši občinski odborniki so ostali močje ter volili iste častne občane, kakor pri prvi seji, **in še enega več.**

stala jej je v grlu. Čez nekaj časa šele je viknila: „Še tistih dvesto kron imejte, tudi brez teh bom živela s svojo Anico.“

In odšla je . . .

Doma, kjer je nihče ni videl, je jokala in jokala. Pa pravico hoče poiskati. Šta bo do strogih sodnikov . . .

Zunaj zabučí vihar in okna zopet zavzene . . .

In danes je prišel sluga tovarne, resnega obraza jej je naznanil, da jej vodstvo tovarne blagohotno naklanja prosto stanovanje za mesec dni. Hladnokrvno je sprejela sela.

„Ne boste me podili, šla bom sama od tod . . .“

Veselo je gledala pred kratkim bodočnosti v oči, danes pa gre z negotovim pogledom v negotovo bodočnost — — —

Odšla je Mara z Anico iz kraja. Pozabili so jo hitro ljudje, kakor marsikoga. Čez nekaj mesecev pa je vzbudila v vasi pozornost novica, da so strogi sodniki tam doli v velikem mestu razsodili Mari v prid, da bo moralo plačati tovarniško ravnateljstvo njej odškodnino, ker je bil kraj, kjer je ponesrečil njen mož, premalo zavarovan.

In ljudem je ugajala ta razsodba.

Izvoljeni so: Jakob Aljaž, župnik na Dovjem; Jurij Auer, pivovarnar v Ljubljani; Fran Budinek, načelnik okrajnega cestnega odbora v Kranjski gori i. t. d.; dr. Vinko Gregorič, primarij v deželni bolnici v Ljubljani; Ivan Hribar, župan ljubljanski; Fr. Pogačnik, državni in deželni poslanec v Podnartu; Fran Rant, nadučitelj v Zidanem mostu pri Radečah; Anton Razinger, mestni učitelj v Ljubljani; Rihard Schrey, c. kr. poštar v Lescah; Avguštin Šinkovec, mestni župnik v Škofji Loki; Ludovik Stricelj, načelnik požarne brambe v Ljubljani; dr. Fran Tomižšek, odvetnik v Ljubljani; dr. Janko Vilfan, odvetnik v Radovljici. Na Jesenicah je zmagala toraj slovenska stranka, ki se je morala bojevati proti nemštvu, združenim z našo duhovščino. Na zdar!

Zadnje občinske seje se je udeležilo 17 odbornikov, ne pa, kakor na zloben način poroča „Slovenec“, le 16. Vseh 17 odbornikov je **soglasno** volilo zgoraj imenovane častne občane. Prvi svetovalec, velezaslužni g. A. Treven, je bil izvoljen s 16 glasovi častnim občanom.

„Slovenčeva poročila“ glede te volitve se morajo sprejeti z veliko rezervo, ker imajo namen, zbegati naše ljudstvo.

Podrobnosti o zadnji občinski seji poročamo prihodnjič. Danes povemo le toliko, da so bili naši gospodje odborniki vsak na svojem mestu ter se niso pustili motiti od nikogar.

Nepopisljivo navdušenje je zavladovalo na Jesenicah, ko se je dne 22. t. m. ob poldnesi uri dopoldne izvedel izid seje občinskega odbora, da je zmagala narodna slovenska stranka, ter da ostanejo Jesenice navzlic združenja Lukmana z Zabukovcem slovenske.

Pri zadnji občinski seji je bil navzoč tudi okrajni glavar g. pl. Detela, ki se je hotel sam prepričati o tukajšnjih razmerah. Vpitje naših švabov se torej daleč sliši, pa vse nič ne pomaga.

Ravnatelj Lukman se je pripeljal v ponedeljek 20. t. m. ob 7. uri zvečer v župnišče radi volitve častnih občanov. Kočijaž ga je moral zapeljati pred pokopališče, kjer so debeli direktor izstopili, ker bi drugače ljudstvo prehitro zapazilo Lukmanovo zvezo z Zabukovcem.

Ravno pri vratih smo vjeli očka Lukmana, ko so jo kar peš mahali od pokopališča v župnišče.

Dve uri je čakal pogreb na župnika Zabukovca, ker je isti ravno takrat moral agitirati za Lukmana na Hrušici. Tako se drži naša duhovščina svoje službe, kadar je treba delati za Nemca.

Petra Rozmana je tudi dobil na svojo stran debeli direktor Lukman, da je pomagal Nemcem. V torek večer je prišel še o polnoči na Jesenice, da bi pridobil kakega slovenskega odbornika. Peter je seveda prazen odšel.

Šolsko vprašanje na Jesenicah je začelo v zadnjem času razburjati občane. Zidati se ima nova šola. Občani zahtevajo za celo občino skupno osemrazredno šolo, ravnatelj Lukman hoče dve štirirazrednici. Vsak pameten človek uvidi takoj, da je za otroke in za občino boljša — osemrazrednica. Toda v tem slučaju se je pokazala

naša šolska uprava, da še vedno dela v nemškem duhu, ker bolj upošteva mnenje Lukmanovo, kakor pa glas cele občine. Škandal je, da se sklicujejo razne komisije glede šole kar zaporedoma, a se ne pride nikamor ter vsa zadeva dela utis, kakor bi se vlada bala kaj ukreniti proti volji ravnatelja Lukmana. Trgovec g. A. Treven je dal občini brezplačen prostor za zidanje šole. Strokovnjaki so izjavili, da nimajo radi prostora ničesar ugovarjati. Raznim zahrbtnim mahinacijam ravnatelja Lukmana se je posrečilo, da se je zopet sklicala komisija, ki naj bi se izrekla za dve šoli in za drug prostor. Kdo bo komisije plačeval? Če jih plača Lukman, potem je to znamenje, da nosi vso šolsko oblast v svoji pesti, ker se da dirigirati od njega, ne da bi imela za to upravičen vzrok. Ako jih bo morala plačati občina, potem je storil ta gospod nesramnost, da si upa kaj samovoljno započeti na svojo roko. Mi smo popolnoma uverjeni, da je pri najvišji deželni šolski oblasti neka vladna oseba, ki hodi z Lukmanom roka v roki ter mu izkuša pomagati uresničiti njegove želje. Povemo pa že danes, da bomo alarmirali vse, kakor hitro bi se res hotelo ustreči tukajšnjemu nemškemu stremljenju. Jeseničani hočemo osemrazredno slovensko šolo in če je to Lukmanu in njegovim tovarišem všeč ali pa ne. Še tega nam je potreba, da bi se nam celo na Kranjskem hotelo zabranjevati šol. In to si naj slavna c. kr. vlada z Lukmanom vred zapiše na ušesa! Naše ljudstvo je vsled nemške nesramnosti razburjeno do skrajnosti in se bo znalo proti nasilstvu braniti z nasilstvom. Pod naslovom „Glasovi z Jesenic“ je prinesel „Slov. Narod“ z dne 18. t. m. predstoječo notico, katero smo doslovno ponatisnili. K njej nimamo pripomniti drugega, kakor da je to in naše mnenje.

Sama farbarija. Tukajšnji pleskarski mojster gospod Josip Bricelj je zelo ljut na „farbarijo“, češ, da se mu dela konkurenca.

Lukmanov šribar — mali Pongraček, piše se to človeče za Pongratza, je agitiral v družbi nekega Kristijana Wilmana na Planini in Hrušici proti častnim občanom ter nagovarjal naše odbornike, naj ne pridejo k seji in da jim je obljuboval vse mogoče in nemogoče, je samoobsebi umevno. Oj, Pongratz, Pongratz, kje je Vaša naprednost, da se družite s pristaši vašega bivšega najhujšega nasprotnika.

Prijatelj našega lista nam piše, da je našel kos podplatov. Hudomušneži z vso trdovratnostjo trdijo, da jih je najbrž izgubil Pongratz, ko je agitiral in letal okoli naših odbornikov. Ker nam ni natanko znano, čegavi so in ker nočemo delati nikomur krivice, naznanjamo samo, da se nahajajo podplati v turnarskem „zolu“ pri debelem Rozmanu, kjer naj se oglasi oni, ki jih je izgubil.

Pa so pametni naši švabi. Vložile so te brihtne glavica pritožbo proti sklepu občinskega odbora dne 5. t. m., s katerim so bili izvoljeni častni občani. Kot glavni vzrok navajajo to, da bodo potem, ker so izvoljeni častni občani, dobili v roke občino sami nedomačini. Ali bi se človek

jokal ali smejal njih neumnosti in budalosti, ne vemo, vedeli bodo pa to bivši **domačini** kandidatje, kakor Huber, Paar, Bahman — mogoče tudi Prus Trappen.

Drugo pritožbo, katero so vložili naši švabi proti izvolitvi častnih občanov, so podpisali razen tovarniških uradnikov, posvabljenih tovarniških delavcev, tudi nekateri posestniki z Jesenic in Save. Med temi tudi gostilničarka slovenske-„kato-liške“ gostilne — Helena Čufar, kar si bomo Slovenci posebno dobro zapomnili. Izostati seveda ni smel znani prepirljivec krojač Anton Čebulj na Jesenicah, kateri živi edino-le od slovenskih grošev. Svest naj si bode, da bo dobil naročilo za sokolske uniforme. Ne vemo, koliko časa bo to brezznačajno človeče imenovalo hišo št. 113 svojo last, ako bi Slovenci povračali milo za drago.

Pongratz je nabral nekaj podpisov proti izvolitvi častnih članov tudi na Hrušici. Seveda le pri nekaterih nevednih ženskah in ravno pri takih posestnikih, — naravno se ni čuditi, ko je nabiral podpise s pretvezo, „da gospod fajmošter tako želijo“.

Graški listi prinašajo med brzjavami iz Ljubljane vesti, da je deželno predsedstvo kratkim potom razveljavilo sklep naših odbornikov od 5. t. m. glede častnih občanov. To vest prinašamo z vso rezervo, ker po našem mnenju se nima v te stvari vtikati nihče pri deželni vladi. Če je pa to res, izpregovorili bomo glede tega še v listu in ožigosali primerno postopanje naših vladnih zastopnikov.

Darilo. Za družbo sv. Cirila in Metoda je daroval g. M. Tancar 6 K, katera svota se je poslala družbi v Ljubljano. Živel!

„Akademija“ priredi v soboto, dne prvega aprila t. l. predavanje v prostorih slovenskega bralnega društva v Kranju. Predaval bo g. dr. Dragotin Lončar, c. kr. realčni profesor, in sicer „O delavskem vprašanju“.

Iman v kleti

23—4

več sto hektolitrov

pristnega belega in črnega vina, nekaj fine rakije in brinovca ter namiznega olja lastnega izdelka.

Vse solidno postavljeno tudi v moji posodi na tukajšnji državni kolodvor po primerno nizki ceni.

Ivan Pujman

posestnik in trgovec, Vodnjan-Dignano (Istra).

Poskusite! Vzorek dragovoljno!

Vydrova žitna kava

Poštna 5 kg. pošiljka
!! 4 K 50 h franko !!

„DOMACI PRIJATELJ“
vsem odjemalcem zastoj
pošiljani mesečno k.

Vydrova tovarna žitno
kave Fraga-VIII.

Krojaški salon za gospode

Ivan Magdič

Ljubljana, Stari trg št. 8

Izdelovanje vsakovrstne garderobe za gospode po najnovjših žurnalih iz najmodernejšega in najboljšega tuzemskega in inozemskega blaga. 4-14

Uniformiranje in zaloga potrebščin za Sokole.

HOTEL „ILIRIJA“

16-12

Ljubljana

Kolodvorske ulice št. 22

3 minute od južnega kolodvora.

Shajališče vseh Gorenjcev.

Udobni restavracijski prostori, moderno urejena kavarna z dvema najnovjšima biljardoma ameriškega sistema, lepo, nanovo urejene **sobe za prenočevanje**. — Kopalne sobe v hiši. — Točijo se najboljša štajerska naravna vina, pristni dolenski cviček iz Gadove peči, kakor tudi priljubljen hrvaški pelinkovec. — Izborna kuhinja. **Postrežba točna. Cene nizke.**

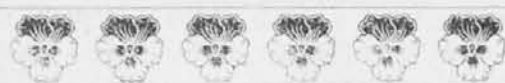
Za mnogobrojen obisk prosí spoštovanjem
Fric Novak.

Mavricij Smolej

urar na Jesenicah
priporoča svojo veliko zalogo
vsakovrstnih ur
kakor žepnih, stenskih ur in budilk, verižic, prstanov, uhanov i. t. d., dalje zlatnine in srebrnine od najfinejše do navadne.

Sprejme tudi popravila, katera izvršuje natančno in točno po zelo nizkih cenah. 6-15

Josip Bricelj

pleskar na Jesenicah št. 6

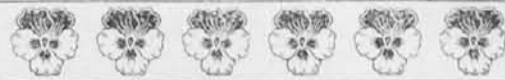
se priporoča slavnemu občinstvu za vsa

v pleskarsko stroko

spadajoča dela, katera izvršuje hitro in po nizkih cenah. 5-13

Izdeluje tudi napise na grbe, zid i. t. d.

Postrežba točna!

Pivovarna

G. Auer-jevih dedičev

v Ljubljani

Wolfve ulice št. 12

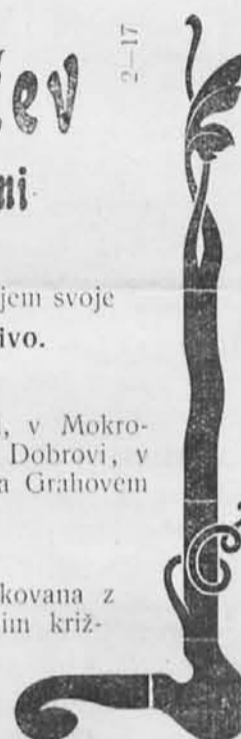
priporoča slavnemu občinstvu in spoštovanim gostilničarjem svoje izborno marčno in na bavarski način varjeno pivo.

Pivo se oddaja v sodcih in zabojih.

Zaloge: v Kranju, Idriji, Dobrépoljah, na Robu, v Mokronogu, Metliki, Vačah, Polhovem gradu, na Igu, na Dobrovi, v Št. Vidu na Dolenjskem, v Mirni, v Podbrdu in na Grahovem (Goriško) in v Podgradu (Istra).

Ustanovljena leta 1854.

Tvrška je bila v letu 1904 v Parizu in v Londonu odlikovana z najvišjim odlikovanjem, namreč z „grand prix“, častnim križcem in zlato kolajno.

9-13

Gostilna

Jakob Mesar

na Jesenicah št. 100

tik državne železnice in v neposredni bližini novega kolodvora se priporoča sl. občinstvu na Jesenicah in z okolice. Toči raznovrstna najboljša **domača pristna vina** in neprekosljivo Gössovo ter Kernovo pivo. Tu se dobe vedno topla in mrzla jedila ter vsak čas izboren čaj in dobra kava po najnižjih cenah. Na razpolago ima udobne prostore. Postrežba točna. Za mnogobrojen obisk se prav topla priporoča

Jakob Mesar.

Melh. Bremc

ključavničarski in kleparski mojster
na Jesenicah

se priporoča za vsa v njegovo stroko spadajoča dela in naročila. Popravila in zunanja naročila točno in po nizkih cenah.

Obenem priporoča slavnemu občinstvu svojo

trgovino s kuhinjskim orodjem, železnino i. t. d. 11-14

Kaj je

SEYDLIN?

Priznana najboljša, po najnovjših izkušnjah higienije sestavljena in večkrat odlikovana kozmetična

ustna voda.

Dobiva se pri g. A. Trevnu in gospej Jerici Morič.

Izdelovalec: O. Seydl, Ljubljana, Špitalske ulice 7. 3-13